

Testimoni

TOS NOCTURNA RECURRENTE

Kathryn Brunkenhoefer (Estats Units)

27 de juny de 2019

“Amb la GNM, vaig poder ajudar el meu fill com mai abans”

La meva filla de 7 anys (és destra) tenia tos seca diverses vegades l'any. Cada cop durava al voltant d'una setmana i sempre era pitjor durant la nit. Va ser la tos més implacable de la nit! Per a ella, tenir tos significava cinc miserables nits de tos. Res no ajudaria. Fem servir medicaments per a la tos, pastilles per a la tos, te amb tones de mel i un humidificador amb oli d'eucaliptus, però el pobre nen es ficava al llit i tossia.

El març passat, la meva filla va tenir una altra de les **toses seques**. Vaig descobrir GNM uns 18 mesos abans i, en aquell moment, la meva filla estava molt familiaritzada amb el concepte d'identificar conflictes per alleujar els símptomes. En aquest cas, vam reconèixer que un gos de carrer que estava criant a casa nostra era el conflicte. Sabia que la tos significava “por-espantada” i ella tenia por que el gos la mossegués.

El gos era jove i li estaven sortint les dents, per la qual cosa mossegava constantment i les seves dents noves estaven esmolades. A la meva filla no li agradava el gos per això i exigia que estigués a la seva gossera en tot moment. Com que no era possible mantenir-lo tancat, li vaig mostrar a la meva filla com mantenir una joguina per mastegar a la mà i cada vegada que el gos volgués jugar amb ella, podria oferir-li la joguina per rosegar-lo en lloc d'ella. Va resultar que relacionar-se amb el gos la va espantar més. Les seves dents semblaven grans i el seu fort espetec i el musell arrugat eren molt amenaçadors per a ella.

Desafortunadament, no vaig ser gaire comprensiu. Era difícil mantenir-la separada del gos i els seus crits cada cop que el gos es movia m'estressava. A més, el pobre gos va entrar en curació després d'haver trobat refugi a casa nostra del fred i la pluja, i tenia unes femtes terriblement sagnants [la fase de curació d'un conflicte mossegat indigerible]. Semblava que la meva filla cridava constantment al gos que se n'anés, i em preocupava que empitjorés el seu greu estat. El gos havia estat eliminant quantitats significatives de sang a cada evacuació intestinal durant gairebé dues setmanes. Finalment, vaig renyar la meva filla per ser tan insensible i li vaig exigir que fes tot el possible per ser valenta i fer servir la joguina per mastegar. Va acabar extremadament malalta. Tenia febre alta i trastorns del son aterridors amb el que semblaven al·lucinacions. **Sabia que va començar amb el gos**, així que vaig fer servir les xarxes socials per trobar-li una nova llar d'acollida. Amb el suport de grups de rescat d'animals a la meva comunitat, el dolç gos estava en una nova llar aquell mateix dia i amb prou donacions per recaptar fons per a una atenció veterinària adequada.

La meva filla es va recuperar de la febre alta i la diarrea (també va haver de viure la situació com un “mossegada indigerible”) però, per descomptat, també va aparèixer una tos que va persistir i li va impedir obtenir el descans que necessitava. Va tossir durant dos dies més, però no vam discutir el conflicte perquè vaig suposar que només necessitava temps per curar. Al tercer dia, va tractar de ficar-se al llit per a una migdiada molt necessària, però tossia i tossia. Vaig entrar a la seva habitació i li vaig recordar que fes la connexió que la tos es devia a l'ensurt del gos, però que el gos se n'havia anat i casa estava fora de perill. Des de l'habitació contigua a la d'ella, em vaig ficar al llit i vaig sentir el seu tos incessant durant uns cinc minuts fins que vaig recordar que també la vaig espantar amb els meus renys. Així que vaig tornar a la seva habitació per recordar-li també que lamentava haver augmentat la por en aixecar la veu i exigir-li que tractés d'endur-se bé amb el cadell.

Li vaig dir el que significa per a mi i que cap gos seria tan important per a mi com ella, i que sóc aquí per protegir-la i donar-li una llar segura. Vaig tornar a l'habitació del costat i vaig sentir. La tos va continuar. Exasperat, em vaig preguntar: “Què diables és aquesta tos-rail??” Vaig pensar en el que està fent quan tus. “És quan està al llit”, és tot el que se'm va acudir... fins que vaig recordar alguna cosa.

És difícil admetre-ho, però una vegada, quan la meva filla tenia quatre anys i dormia

al meu llit, es va despertar amb una tos seca i no la vam poder aturar. Em vaig aixecar i vaig donar-li el got d'aigua, una pastilla per a la tos, etc. però encara tosia i tosia i no podíem tornar a dormir. Estava sota un estrès enorme en aquell moment i vaig perdre els estreps i vaig cridar "Deixa de tossir! Intenta empassar quan tossejaràs! Deixa de tossir!" Era la meitat de la nit i probablement no hauria recordat això si no fos perquè la meva filla ho va explicar a la meva germana unes setmanes més tard. Ella va dir: "Mami es va enutjar amb mi per tossir". Avergonyit, vaig protestar que no estava boig; Estava cansat a la nit. Però ella va argumentar: "No, em vas cridar. Em vas dir que deixés de tossir". Tímidament, em vaig disculpar. Això era cert, vaig actuar de forma molt egoista.

Avanç ràpid tres anys més tard mentre jeia al llit intentant dormir la migdiada. Vaig a la seva habitació per tercer cop. Aquesta vegada li pregunto si recorda la vegada que li vaig cridar a la nit per tossir. Ella ho fa. Li vaig dir que crec que li vaig fer sentir por de tossir. Li havia cridat de manera que la va fer sentir que es ficaria en problemes si tornava a tossir. Així que la sensació de necessitat de tossir en si era aterridora perquè la mare s'enfadaria si ho fes. Vaig admetre que el meu comportament aquella nit va ser horrible i ho vaig lamentar profundament. Vaig assegurar a la meva filla que era segur tossir, que podia tossir tot el dia i tota la nit per sempre i que encara l'estimaria i la necessitaria, la besaria i l'abraçaria perquè ella és la meva única nena i estic molt beneïda tenir cura de. Vaig prometre que no importa quant cansat o malhumorat pugui estar, Mai més m'enfadaria amb ella per tossir. Ella va somriure somnolenta, va dir "ok mama" i es va adormir. Novament vaig anar a l'habitació del costat per escoltar. Aquesta vegada no vaig poder deixar de somriure i fins i tot de riure'm tontament perquè els minuts sense tossir van continuar fins que van passar hores i ella encara no tenia ni una tos. Vaig actuar lamentablement en el passat, però amb GNM vaig poder desfer aquest dany i ajudar el meu fill com mai abans. Almenys, podria estar orgullosa de mi mateixa.

Des de llavors, ha tingut tos a la nit dues vegades, però en totes dues ocasions la vam aturar a l'instant. Mai no vam poder fer això abans! Una vegada va ser després que una noia la va espantar al parc, i l'altra va ser després que va veure un cartell de pel·lícula de terror al cine. En les dues ocasions la vaig anar a veure a la nit i li vaig esmentar el que probablement la va espantar (la noia del parc, el cartell de la pel·lícula) i també li vaig recordar que està bé tossir tot el que vulgui. En totes dues ocasions no va tornar a tossir i va tornar a dormir tota la nit. El conflicte femení d'esglai-esglai** relacionat amb els músculs bronquials té l'aspecte addicional de sentir-se estancada o "incapaç de (re)actuar". Com que literalment li vaig dir a la meva filla que no actués ("No toses!"), aquest ha de ser el seu conflicte específic i les coses que l'espanten són els rails: la noia del parc, el cartell de la pel·lícula. Sabent això, és important que no només identifiquem "petjades de por" quan tus, sinó que també li recordem que és segur reaccionar (tos).

Moltes vegades tractar d'identificar els conflictes i els rails associats és aclaparador. Especialment quan intento ajudar els meus fills i el conflicte sovint apunta al meu propi comportament cap a ells. Però això, ahora, m'ha brindat una manera de convertir-me en una millor persona i mare. No hi ha paraules per descriure com n'estic d'agraïda. Tot el meu món és completament diferent de la manera més meravellosa.

PD: El gos va trobar una llar per sempre amb una bonica parella de jubilats i també es va recuperar per complet dels símptomes intestinals.

Explicació GNM: Una **tos bronquial seca**, controlada des del relé dels músculs bronquials al lòbul temporal dret, passa durant la crisi epileptoide (veure atacs de tos). Per a una dona dreta, el conflicte associat és un conflicte de por territorial masculí (l'equivalent al conflicte femení de por-sust). Això implica que en el moment que la nena tenia el DHS (el gos aterridor), ja estava en conflicte actiu amb un conflicte lligat al lòbul temporal esquerre. Kathryn va confirmar que la seva filla solia tenir tics vocals "on es va veure obligada a taral·lejar, com 'mmmmm' i no va poder fer que s'aturés", tics vocals (una constel·lació) impliquen músculs laringis i mucosa laríngia al lòbul temporal esquerre, vinculats a conflictes por-esglai per a una dona dreta. Aquests van ser probablement els conflictes de por que va experimentar la nena a l'edat de quatre anys. El conflicte de por territorial desencadenat pel gos aterridor va ser el seu segon conflicte. La tos perllongada va ser causada per la tos mateixa (un rail està relacionat amb la renyada de la seva mare)

És impressionant com Kathryn és capaç de connectar els “punts de GNM” i com empra el coneixement de GNM com a mare afectuosa. Gràcies!

Font: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com

DESCÀRREC DE RESPONSABILITAT:

La informació d'aquest document no substitueix

l'assessorament mèdic professional.